

ROBERT B. PARKER

ÎN GURA PRESEI

Traducere de ANDREI RUSE

t...
TRITONIC
crimescene

Pentru Joan,
care crede că ochii muritorilor
nu au dreptul de a vedea

1.

Fiecare primăvară îl surprindea pe Jesse. În anii de cînd se mutase în Paradise, nu-și amintise niciodată cît de frumoasă obișnuia să fie primăvara în Northeast. Stătea acum printre florile abia răsărite și printre muguri, privind un mort, spînzurat de creanga unui copac din parcul de pe *Dealul Indian*, de unde se putea vedea întreg portul.

Peter Perkins fotografia. Suitcase Simpson întindea banda criminalistică în jurul zonei și gonea privitorii. Molly Crane stătea într-o mașină a poliției, vorbind cu o femeie în haine de jogging. Își lua notițe.

— Nu pare ca gîtul să-i fie frînt, a spus Jesse.

Perkins a încuviințat din cap.

— Mîinile sînt libere.

Perkins, aceeași reacție.

— Nimic de pe care să se arunce, a continuat Jesse. Asta dacă nu s-a urcat mai întîi în copac și s-a aruncat apoi de pe creangă.

— Deschide-i haina, a zis Peter Perkins.

Jesse i-a deschis impermeabilul. Sub aceasta era un pulovăr aspru, închis la culoare și plin de sînge uscat.

— Și uite cum s-a dus teoria sinuciderii.

— Expertiza medicală ne va spune, a adăugat Perkins, dar bănuiala mea este că era mort dinainte să fie spînzurat.

Jesse s-a plimbat puțin în jurul zonei, studiind pămîntul. La un moment dat s-a lăsat pe vine și s-a uitat atent la iarbă.

— Îl împușcaseră deja, a concluzionat. Și l-au tîrît apoi...

— Cîteodată uit că ai crescut în Vest, remarcă Perkins.

Jesse a zîmbit după care a mers pînă la copac, continuînd să privească în jos.

— Și au înfășurat funia în jurul gîtului...

Jesse a privit cadavrul.

— Au aruncat-o apoi peste creangă, l-au tras în sus, și au legat-o de trunchi.

— Un tip bine făcut, a spus Perkins.

— Undeva spre o sută? l-a întrebat Jesse.

Perkins a evaluat dintr-o privire cadavrul.

— Tonaj, nu glumă.

— Putem să spunem și așa..

— Cred că mai mult de o persoană implicată.

Jesse îi confirmă prin mișcarea capului.

— Identitate? întreabă apoi.

— Nimic, i-a răspuns Perkins. Nici portofel, nimic.

Încă o mașină de patrulare a Paradise-ului a oprit lângă ei, cu luminile albastre ale girofarului pîlpîind. Din ea a ieșit Arthur Angstrom.

— Se ocupă cineva de treaba asta? a întrebat Jesse.

Angstrom privea cadavrul atîrnat.

— Maguire, a răspuns acesta. Sinucidere?

— Mi-aș dori, remarcă Jesse.

Luminile albastre de la mașina lui Angstrom rămăseseră aprinse.

— Crimă?

— Peter Perkins te va pune la curent, i-a răspuns Jesse. Dar asta după ce-ți vei opri girofarul.

Angstrom aruncă o privire înapoi spre vehicul, după care îl fixă pe Jesse aspru pentru câteva clipe ca și cum ar fi vrut să pornească o ceartă. Jesse i-a răspuns privirii, întorcîndu-se și el, după care Angstrom s-a dus și a închis luminile.

— Chei de mașină? a întrebat Jesse.

— Nu.

— Și cum a ajuns aici?

— Pe jos? a răspuns Perkins.

Angstrom s-a alăturat celor doi.

— Sau poate a venit împreună cu criminalii.

— Sau i-a întîlnit aici, replică Perkins, și unul dintre ei a fugit cu mașina după ce l-au atîrnat.

— Sau a luat un taxi, a răspuns Jesse.

— Pot verifica asta, interveni Angstrom.

Jesse se uită la ceas.

— Opt și jumătate, a spus. Probabil e deschis la firmele de taxi acum.

— O să-i sun, a răspuns Arthur. Îi știu pe cei de la dispecerat.

— Arthur, ești polițist, nu trebuie neapărat să-i cunoști pe cei de la dispecerat.

— A, da, afirmă Arthur, normal.

S-a întors și a mers spre mașină. Jesse l-a urmărit pînă a plecat.

— Arthur nu prea s-a obișnuit cu a fi polițist, observă Peter Perkins.

— Arthur nu prea s-a obișnuit încă să fie Arthur, îl completă Jesse.

2.

Jesse s-a așezat pe bancheta din spate, unde Molly vorbea cu femeia tânără din parc.

— Aceasta este Kate Mahoney, a spus Molly. Ea a găsit cadavrul.

— Eu sînt Jesse Stone.

— Șeful poliției, remarcă femeia.

— Da, a răspuns Jesse. Cum te simți?

Femeia clătină din cap. Ținea un cîine mediu ca vîrstă pe genunchi.

— Sînt bine, a răspuns.

Jesse s-a uitat la Molly, iar aceasta i-a confirmat. Chiar era bine. Jesse a scărpinat puțin cîinele după ureche.

— Spune-mi ce ai văzut.

— Tocmai i-am spus ei, a răspuns femeia.

Avea probabil treizeci de ani, părul castaniu strîns sub o șapcă de baseball. Pantaloni de trening albaștri, tricou alb, adidași profesioniști de alergat. Jesse clătină din cap.

— Știu, i-a zis. Birocrația poliției. Erai afară la alergat?

— Da, alerg în fiecare dimineață înainte de a lua micul dejun.

— Foarte bine pentru tine, răspunse Jesse. De obicei în acest loc?

— Da, îmi place dealul.

— Deci ai venit în dimineața asta aici ca de obicei...

— Și l-am văzut pe el... și-a închis ochii o clipă... atîrnînd acolo.

Jesse nu spunea nimic. Femeia și-a scuturat scurt capul și a deschis ochii.

— Ai mai văzut pe altcineva?

— Nu, doar...

Și a făcut un gest de rotire a mîinii drepte. Cîinele a urmărit mișcarea cu urechile puțin ciulite.

- Doar omul atârnat de copac? a întrebat Jesse.
- Da.
- Știi cumva cine este?
- Nu. Nici nu m-am uitat atent. Când l-am văzut, am fugit și am sunat la urgențe de pe mobil.
- Și iată-ne, a răspuns Jesse.
- Nu vreau să mă uit la el! spuse femeia.
- Nici nu trebuie, a replicat Jesse. Există orice altceva ce ne puteți spune pentru a ne ajuta să ne dăm seama cine a făcut asta?
- A făcut asta? Nu este un suicid?
- Nu, i-a răspuns Jesse.
- Vrei să spui că cineva l-a omorât?
- Întocmai.
- Dumnezeule! exclamă femeia. Nu vreau să am probleme.
- Doar ați descoperit cadavrul. Nu veți avea nici o problemă.
- Va trebui să depun mărturie?
- După mine, nu, i-a răspuns Jesse. Nu veți avea alte lucruri de spus despre asta încît Molly sau eu să nu putem declara.
- Nu vreau să intru în nici o problemă.
- O să fiți bine, a calmat-o Jesse. Vă promit.
- Femeia și-a strâns cîinele, presîndu-și bărbia pe capul acestuia.
- Amîndoi veți fi bine, a continuat Jesse. Ofițerul Crane vă va escorta cu mașina acasă.
- Femeia a acceptat, dînd din cap, cu obrazii lipiți de capul cîinelui. Acesta părea neliniștit. Jesse i-a întins o carte de vizită.
- Dacă vă mai gîndiți, a spus, sau dacă e orice altceva care vă deranjează, sunați-mă. Pe mine sau pe ofițerul Crane.
- Femeia a clătinat din cap. Jesse a scărpinat cîinele sub bărbie și a ieșit din mașină.

3.

Jesse era în sala echipei alături de Molly Crane, Suitcase Simpson și Peter Perkins. Beau cafea.

— Este în laborator, a spus Peter Perkins. Îi vor lua amprente de pe corp și vor derula printurile. Încă nu i-au făcut autopsia, dar fac pariu că vor afla că a murit împușcat. Nu am văzut nici o rană externă pe unde ar fi putut ieși glonțul, așa că sînt sigur că vor găsi resturile înăuntru cînd îl vor desface.

— Trebuie să se fi întîmplat noaptea trecută, spuse Suitcase. Vreau să spun că mai tot timpul sînt oameni în parcul ăla. Nu ar fi putut să stea atîrnat acolo pentru mult timp fără să fie observat.

Jesse își clătină capul și-i aruncă o privire lui Peter Perkins.

— Nu am văzut prea multe cadavre, spuse acesta. Și foarte puține care au fost atîrnate de un copac. Dar tipul ăsta arată de parcă ar fi fost mort cu mult înainte de asta.

Jesse își clătină din nou capul afirmativ.

— Și... Peter Perkins o privi pe Molly.

— Și mirosea, spuse ea. Am observat și eu.

— Și nu era sînge altundeva în afara corpului său. A fost împușcat și spînzurat, ar fi sîngerat mult și ar fi trebuit să fie sînge și pe jos, remarcă Suitcase.

— Deci, interveni Jesse, a fost împușcat altundeva și ținut un timp pînă l-au adus pe deal și l-au spînzurat.

— Crezi că sînt mai mulți? întrebă Molly.

— Un cadavru de peste o sută treizeci de kilograme e greu de manevrat și ridicat pe o cracă pentru o singură persoană, i-a răspuns Jesse.

— Dar nu imposibil, completă Molly.

— Nu.

Toți au tăcut.

— Cîneva raportat dispărut? întrebă Jesse.

— Nu, răspunse Molly.

- Altcineva care să știe ceva, orice?
- Nimeni cu care să fi vorbit eu, răspunse Suitcase.
- Molly Crane și Peter Perkins dădură din cap negativ.
- Chiar dacă ai ști tipul, remarcă Simpson, ar fi greu de recunoscut acum.
- E cineva care își poate închipui de ce ai împușca un tip, spuse Jesse, i-ai ține cadavrul pînă ar începe să se descompună, după care l-ai spînzura de un copac?
- Simbolic, răspunse Molly. Trebuie să aibe un soi de semnificație simbolică la bază.
- Jesse așteptă.
- Este evident că au vrut să fie găsit, adăugă Suitcase.
- Dar de ce prin spînzurare? întrebă Peter Perkins.
- Suitcase ridică din umeri nedumerit. Jesse a privit-o pe Molly și aceasta a făcut la fel.
- Perk, exclamă apoi Jesse. Ceva teorii?
- Perkins ridică de asemenea din umeri.
- Ok, se pare că, pentru moment, trebuie să așteptăm raportul judiciar.
- Dacă pînă atunci nu apare ceva, remarcă Suitcase.
- Dacă nu asta.

4.

Dix era atît de strălucitor pe cît fusese dintotdeauna. Cămașa lui albă era apretată și dreaptă. Pantalonii marinărești erau plisați perfect iar pantofii îi erau lustruiți. Mîinile lui subțiri erau curate și avea manichiura făcută. Avea chelie dar era proaspăt ras și capul îi strălucea. Pereții albi din biroul său erau goi excepțînd o copie în ramă a diplomei medicale de absolvire și un certificat al consiliului de conducere în psihiatrie. Jesse stătea într-o parte a biroului iar Dix se întoarse, rotindu-și scaunul, pentru a-l privi. După această mișcare, era complet nemișcat, cu mîinile relaxate împreunate pe abdomenul plat.

— Fac progrese în privința alcoolului, a spus Jesse.
Dix așteaptă.

— M-am lăsat o perioadă și a părut să-mi dea mai mult control asupra lui atunci cînd m-am reapucat.

— Destul control? întrebă Dix.

Jesse medită puțin la asta.

— Nu, a răspuns. Încă nu.

— Dar ceva.

— Da, ceva.

Dix stătea liniștit.

— Dacă îl pot controla, a spus Jesse, viața e mai plăcută cu alcool. Cîteva pahare înainte de cină. Un pahar de vin la cină. Civilizat.

— Și fără? întrebă Dix.

— O grămadă de zile fără sens, răspunse Jesse.

— Comportamentul se poate modifica.

— În privința alcoolului, interveni Jesse, nu sînt sigur că regula rămîne valabilă.

— Nu rămîne, continuă Dix. Dar îți zic din experiență.

— Deci nu mă păcălesc singur.

— Este foarte posibil să fie așa sau nu, a răspuns Dix. Este posibil totuși să nu te păcălești.

— Toate la timpul lor, concluzionă Jesse.

Dix a zîmbit.

— Acum, spuse Jesse, legat de cealaltă problemă a mea. Am cunoscut o femeie.

Dix aștepta.

— Femeia perfectă.

Dix îl încuviință să continue din mișcarea lentă a capului.

— Arată bine, e deșteaptă, foarte atragătoare. Chiar și profesionistă — e detectiv privat. A fost polițistă.

Dix dădea din cap. Pentru Jesse era ca și cum ar fi aprobat.

— E dură. Știe să tragă. Nu e deloc fricoasă. Și pictează. În ulei și vopseluri, adică nu zugrăvește. Pictează!.

— Altcineva în viața ei? întrebă Dix.

— E divorțată, ca mine, și ar putea fi încă legată de fostul ei.

— Vai, mormăi Dix.

Jesse îi zîmbi.

— Ca și mine, continuă.

Dix era tăcut. Singura fereastră din mica încăpere dădea spre vârful unui copac înmugurit în fața cerului clar. Arăta aproape ca o pictură în ulei. Când era în camera asta cu Dix, lui Jesse totul i se părea atât de departe...

— Care este, desigur, o problemă...

— Nu-l poate uita pe fostul ei soț? întrebă Dix.

— Nu, eu nu o pot uita pe Jenn.

— Pentru că?

— Două posibilități, preciză Jesse. Încă o mai iubesc sau e ceva patologic.

Dix i-a zîmbit fără să-i spună ceva.

— Sau amîndouă.

— Da, cele două nu se exclud reciproc, adăugă Dix.

— Dar simt că e ceva pentru Sunny, de asemena. Așa o cheamă, Sunny Randall.

— Un om poate avea sentimente pentru mai multe persoane.

— Și cum face ca el să-și rezolve problema asta? întrebă Jesse.

— Dacă este nevoie să fie rezolvată, spuse Dix, acel om ar vorbi cu psihologul său despre asta.

— Ei bine, ceva trebuie rezolvat. Doar nu pot să trăiesc cu amîndouă.

— Ar putea fi și alte opțiuni.

— Cum ar fi?

— Va trebui să dezvoltăm asta. Jenn este cu cineva în acest moment?

— Jenn este de obicei cu cineva în orice moment.

— Intenționezi să fii monogam cu Sunny?

— Nu am vorbit încă despre asta.

— Ea mai este cu cineva acum? întrebă Dix.

— Nu cred.

Dix tăcea din nou. Jesse de asemenea. Copacii cu aspect nenatural au foșnit în briza ușoară de afară.

— Încerci să fii vreun pic binevoitor în această discuție? a întrebat apoi Jesse.

— Și eu, un psiholog licențiat, spuse Dix. Cît de jenant...

5.

Molly Crane a intrat în biroul lui Jesse, în timp ce acesta își pregătea cafeaua. Avea la ea un dosar galben.

— Raportul judiciar a ajuns, spuse ea. L-am pregătit pentru tine și l-am pus în dosarul ăsta.

— Nu ai luat în considerare și posibilitatea de a ne muta împreună, nu? întrebă Jesse.

— Posibil, răspuse Molly. O să discut asta cu soțul meu.

I-a lăsat dosarul pe birou. Jesse a turnat apă în cafetieră și a pornit-o.

— Vreo surpriză? întrebă el.

— Una mică. Identitatea cadavrului.

Jesse s-a așezat la birou.

— Cineva cunoscut?

Molly i-a zîmbit.

— Walton Weeks.

— Prezentatorul de televiziune?

— Aha.

— Doamne ferește!

— Îți dai seama ce scandal național?

Jesse încuviință din cap.

— Walton Weeks..., spuse apoi.

— Păi, continuă Molly, dacă cineva trebuia să dispară...

— Niciodată nu l-am urmărit, remarcă Jesse.

— Eu nu prea eram de acord cu nimic din ce spunea.

— Asta nu-l face o persoană rea.

Molly zîmbi.

— Nu, spuse ea. Gîndindu-mă la asta, nici cu soțul meu nu sînt de acord în multe.

— Hai să nu împărtășim convingerile personale cu presa.

Molly devenise atentă.

— Protejează și servește! declamă ea.

— Da, ăștia am fi noi.

Jesse ridică dosarul galben și privi coperta. Molly îl etichetase WALTON WEEKS. Jesse oftă.

— Va fi mai nasol decât la crimele în serie, remarcă Molly.

— Presa? Da, va fi! Tipul ăsta e o figură națională.

— Ce căuta el aici?

— Molly, o întrerupse Jesse, abia am aflat cine e!

— Era o întrebare retorică.

— Pentru acum, da.

A deschis dosarul și a început să citească. Molly l-a privit pentru o clipă. Apoi a mers pînă la cafetieră, a luat două căni și a turnat cafeaua abia fiartă în fiecare. A pus una pe biroul lui Jesse și cealaltă a luat-o cu ea, la recepție.

Pînă și o orgie ar suna plictisitoare, gîndi Jesse, dacă ar fi descrisă în raportul judiciar.

Bărbat alb, un metru optzeci, nouăzeci și unu de kilograme. Părea să aibe cincizeci de ani. Victima era supraponderală și nu într-o formă fizică bună. Nici o dovadă a unei încăierări. Zgîrieturile de pe corp au survenit după moarte.

Probabil cînd l-au tîrît și atîrnat.

Cauza morții — trei gloanțe de calibrul 32. Oricare dintre ele ar fi fost de-ajuns. Victima a sîngerat pînă la moarte. Era deja mort cu două zile înainte ca trupul să-i fie atîrnat de copac.

Bună presupunere, Perk.

Amprente au dovedit că victima era Walton Wilson Weeks, în vîrstă de cincizeci și unu de ani. Jesse s-a întrebat dacă au estimat vîrsta înainte să-l identifice. Existau și dovezi ale unor operații de liposucție pe abdomen și fese.

Mofturi, Walton —mofturi, mofturi.

A sunat telefonul. Era Healy.

— Walton Weeks? întrebă acesta.

— Cît de repede! răspunse Jesse. Acum citeam chiar eu raportul.